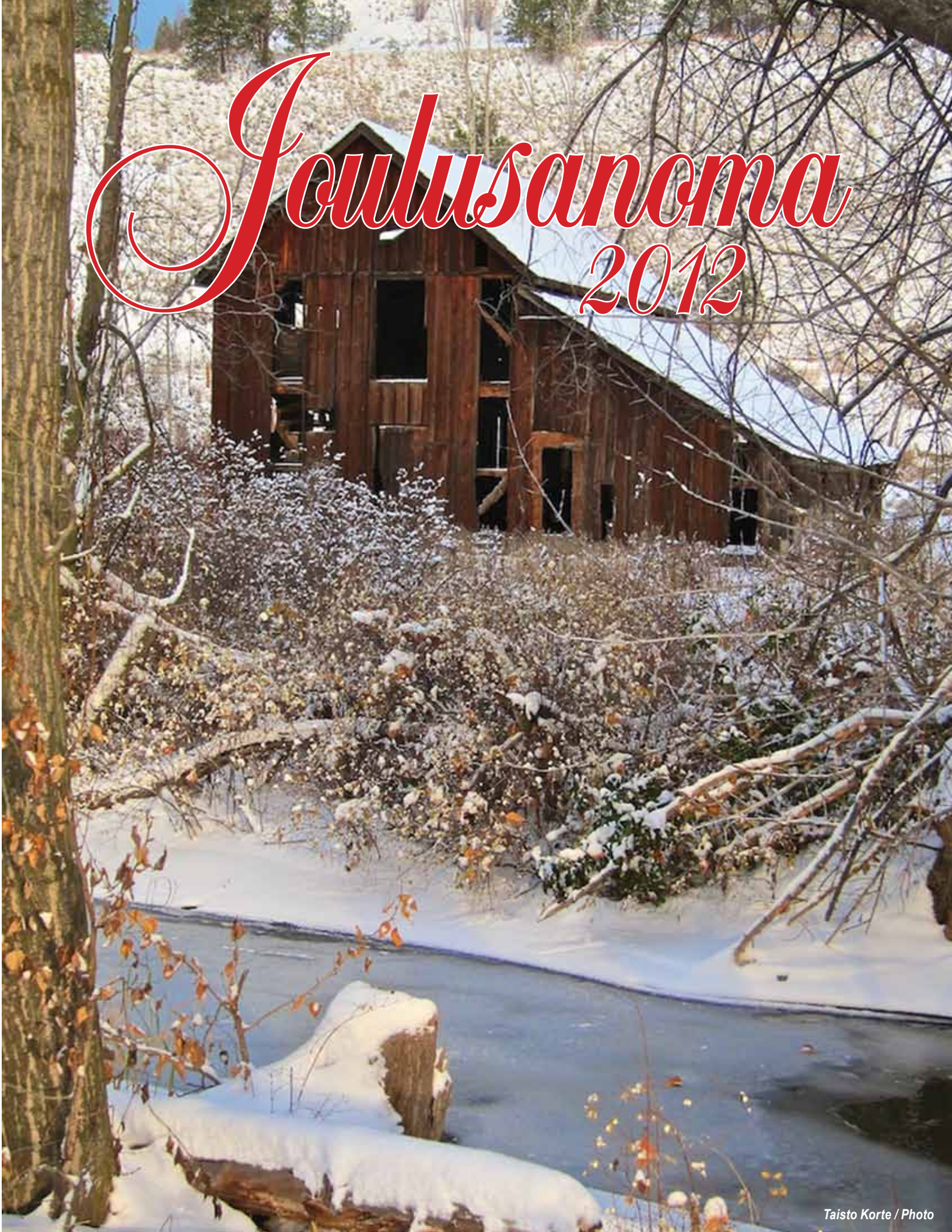

Joulusanoma 2012

Se oli sitten minä joka lähdin

Anneli Haukka syntyi kauniissa, Ikaalisen pitäjässä vuonna 1932 marraskuun 2. päivänä. - Synnyin kolmantena lapsena kuusilapsiseen perheeseen. Meillä oli hyvä äiti ja isä. Perheeseemme kuuluivat myös äitimme isovanhemmat. Äiti ja isä rakastivat meitä jokaista. Äiti oli kiireinen niin kuin isäkin, joka huolehti että meillä oli kaikkea mitä tarvittiin. Hän oli myös helläsydäminen meitä lapsia kohtaan. Emme olleet rikkaita, mutta kuitenkin tulimme hyvin toimeen.

Äiti halusi opettaa meille monia asioita, varsinkin tytöille. Hänellä oli aina aikaa jutella kanssamme ja hän halusi johdattaa meitä elämäntielle. He eivät olleet siinä vaiheessa vielä uskontiellä mutta sitten myöhemmin he tulivat uskoon.

Lapsuusaika oli ihanaa eikä rakkautta puuttunut kodistamme. Myös isä ja äiti rakastivat toisiaan. Sitten tulivat ne sotavuodet; isä lähti ensin talvisotaan ja palasi sieltä terveenä.

Kun jatkosota alkoi kesäkuussa 1941, niin jo elokuussa isä kaatui. Se oli hyvin raskasta aikaa meille kaikille, varsinkin äidille, jolle jäi iso perhe hoidettavaksi. Isä oli aina hoitanut kaikenlaisista asioista kodinpiirissä. Äiti oli kuitenkin jo oppinut vähän siinä sodanai-

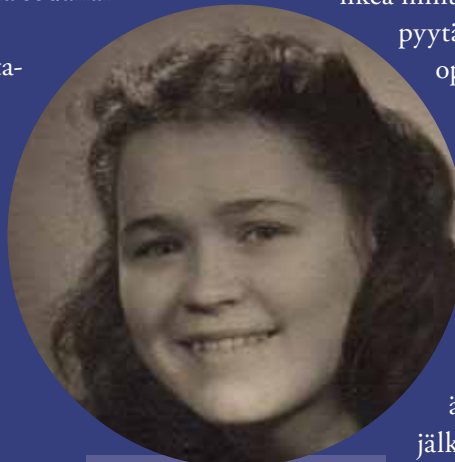
kana. Meillä oli onneksi oma koti ja maatakin joten se oli suuri onni; ei tarvinnut lähteä mihinkään. Meillä oli aina lehmä, sika ja kanoja, ja maata sen verran että saatiin perunat, ruistakin ja kauraa.

Tuli aika jolloin isommat tytöt kävivät jo töissä naapuritaloissa. Eräs leskinainen, jolla ei ollut omia lapsia, kyseli jos saisi kotiinsa yhden lapsen meidän perheestä, kun näki että äidilämme oli niin monta lasta huollettavana. Niin, se oli sitten minä joka lähti. Olin silloin 9-vuotias. Tämä leski lupasi kaikki hyvät äidilleni ja sanoi, että minulle tulee hyvä tulevaisuus siellä. Iloisella mielellä lähdin sinne, mutta mitä oli

äidille luvattu, ei ollutkaan niin, vaan jouduin heti koviin töihin. Ensin aamulla aikaisin tehtiin navettatyöt, sen jälkeen vasta pääsin kouluun. Joskus tämä täti oli hyvin ilkeä minulle, ei antanut eväitä kouluun. Jouduin pyytämään ruokaa koulukavereilta. Joskus oppilaitten vanhemmat pyysivät minua syömään kotiinsa ennen kuin menin takaisin kotiin. Ja sitten oli taas navettatyöt edessä ennen ruokailua. Silloin jo väsytti kovasti eikä läksyjen lukuun jäänyt juuri aikaa. Selvisin kuitenkin hyvin koulusta. Ehkä opettajakin kuuli millaista minun elämäni oli.

Vaatteita en talosta saanut, mutta äiti yritti hankkia jostain. Oli vielä sodan jälkeen vaikea niitä saada. Kävin myös joskus kotona, mutta en kertonut miten minua kohdeltiin. Kun äitini tuli käymään kasvattikodissani, muuttui ”emännän ääni kellossa”. Hän oli silloin hyvin ystävällinen minulle ja kutsui lempinimillä. Eräänä jouluaattona, olin silloin 11

Anneli nuorena

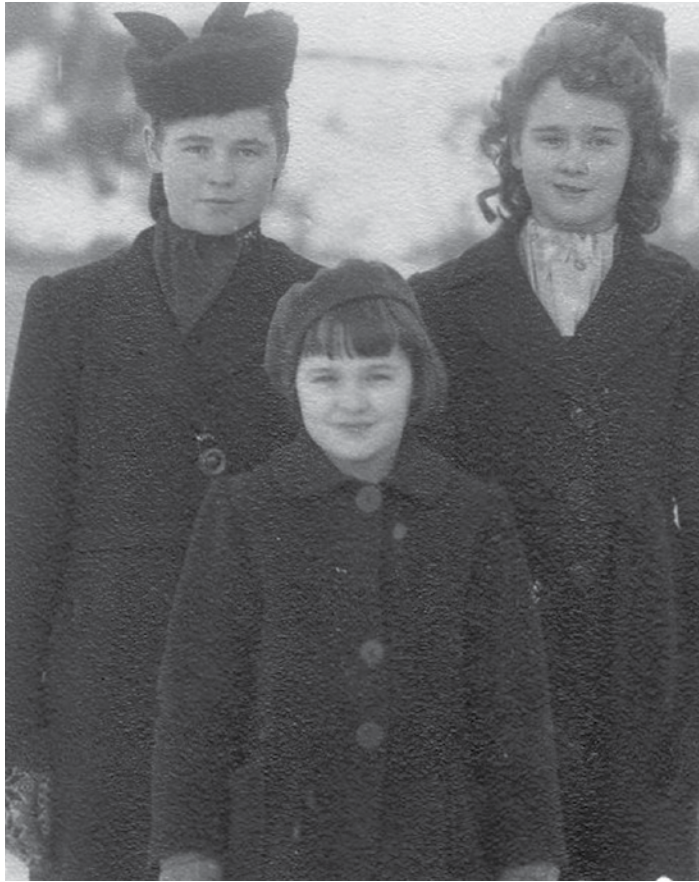
vuoden ikäinen, kun navetasta tullessani emäntä sanoi minulle, että meillä ei joulua vietetä tänä vuonna, joten saat mennä kotiisi. Se oli minulle iloinen uutinen, kun tiesin että kotona joulua vietetään. Olin jo aika väsynyt aamutöistä navetassa.

Lähdin matkalle ja otin sen pisimmän tien, noin 10 km. Sillä tiellä autot kulkivat, mutta niihän ei silloin kulkenut paljon. Alkoi sataa lunta. Se oli sellaista taapertamista paksussa lumessa. Oli vielä valoisaa kun aloin lähestyä kotia. Jostain syystä äiti katseli ikkunasta ja ihmetteli kuka ihme siellä vielä taapertaa tähän aikaan, tällaisessa lumisateessa. Sitten äiti huomasi, että sehän on lapsi, joka tulee ja tunnisti että Annelihan se on. Äiti tuli rappusille ja kysyi, eikö siellä talossa vietettykään joulua, ja sanoi ensimmäiseksi ettei minulla ole mitään lahjaa sinulle. Minä sanoin vain: ”On hyvä kun pääsin kotiin jouluksi.” Äiti oli murheissaan kun ei ollut saanut paljon mitään hankittua. Oli vielä sodanjälkeinen aika. Toisille lapsille oli pienet lahjat, mutta minulle ei mitään.

Joulunaika kotona oli ihanaa. Äiti sai aina jostain herkkuja aikaan, rusinasoppaa ja riisipuuroakin. Sitten oli omasta takaa joulukinkku ja laatikot. Ruuat olivat hyviä. Jouluaattoiltana laulettiin yhdessä, leikittiin piirileikkiä, mutta kohokohta oli kun saimme hiljentyä Taivaan Isän eteen ja kiittää Häntä Hänen suuresta huolenpidostaan meitä kohtaan.

Miltä sinusta tuntui kun toiset lapset saivat lahjat?

- Minulla oli vähän paha mieli. Toisaalta mieleni oli hyvä ja olin iloinen kun sain antaa lahjan äidilleni.

Anneli Haukka (keskellä)

Jostain olin saanut sellaisen paperisen kaitapöytäliinan, tarkoitukseni antaa se kasvattikodin tädille... mutta en antanutkaan. Tämä joulu on jäänyt kaikista muista jouluista erikoisesti mieleeni. Palasin taas takaisin kasvattikotiin ja työnteko jatkui. Kesät olivat vielä raskaampia kun kaiken muun työn lisäksi oli vielä maatyöt. Täti aina huutaen käski tekemään työt, mutta koskaan en saanut selkäsaunaa.

Milloin sinä tulit uskoon?

- Tulin uskoon noin 13-vuotiaana Frans Kalliomäen kokouksessa, joita pidettiin omassa kotikylässäni. Ensimmäisen kerran kokouksessa ollessani annoin elämäni Jeesukselle. Se auttoi minua kun

sain puhua vaikeuksistani Taivaan Isälleni. Talonväki ei siitä pitänyt vaan he alkoivat vainota minua. Minulla oli laulukirja mihin kirjoitin uusia laulunsanoja, mutta heistä se ei ollut oikein, vaan he varoittivat minua, että jos tuota jatkat tulet hulluksi.

Siskoni oli töissä pankissa ja sinne tuli naapurin nainen, joka tiesi elämästäni. Hän kysyi siskoltani, että eikö sinun siskosi ole kasvattina heidän naapuritalossa. Sisko vastasi kyllä. Nainen sanoi ettekö tiedä, että häntä pidetään orjana siellä. Siskoni ei puhunut mitään, mutta ei mennyt kauan kun hän otti polkupyörän ja tuli taloon missä olin ja sanoi minulle: ”Kerää tavarasi nyt, lähdetään kotiin.” Sinne jäi emäntä itkemään kun 15-vuotias ”orja” vietiin talosta pois.

Olin sen jälkeen kotiapulaisena kotikylän meijerin omistajalla ja hoidin siellä myös kahta lasta vuoden verran. Pääsin Tampereelle töihin; ensin Tampellassa pöytäliinoja kutomassa, sieltä sitten Sarvikselle, missä olin

JATKUU SIVULLA 4

Se oli sitten minä joka lähdin

avioliittoon solmimiseen asti. Lapsemme syntyivät: Markus vuonna 1953 Hannu 1954, Juha 1956.

Mikä sai teidät muuttamaan Kanadaan?

- Olimme aloittaneet kirjeenvaihdon Soile ja Aarno Vuotilaisen kanssa. Siinä kirjeenvaihdon yhteydessä mekin rupesimme suunnittelemaan muuttoa Kanadaan. Saimme asiat kuntoon ja muutimme heinäkuun 1. päivänä vuonna 1957 Sudbyriin. Siellä meille syntyi Jyrki vuonna -58. Asuimme pienessä, huoneen ja keittiön käsittävässä vuokratotalossa, mikä oli sen näköinen ettei siitä voinut valokuvaa lähettää Suomeen. Alussa mieheni kävi metsätöissä. Se oli rankkaa työtä ja pitkien matkojen tähden, hän joutui olemaan paljon kotoa pois.

Mieheni pääsi töihin kaivokselle Elliot Lake:lla, niin muutimme sinne. Siellä oli paljon töitä ja niistä maksettiin hyvin. Saimme uuden asunnon. Asuimme siellä kuusi vuotta. Niihin aikoihin aloimme suunnitella Amerikkaan muuttoa. Kaikki olikin jo valmiina, kun päätimme tehdä matkan Vancouverin kautta, että nähtäisiin enemmän tätä Kanadan maata. Niin me tulimme tänne Itkosille. Eino Itkonen alkoi puhua: ”Ette kai te Amerikkaan mene, täällä on hyvä tilaisuus miehelle alkaa kalastajaksi?” Mieheni osti kalastusveneen ja kalastaminen alkoi. Yritimme aina vaihtaa vanhan veneen suurempaan. Eräänä kesänä olimme kaikki koko kesän mukana. Löysimme eräästä saaresta käyttämättömän mökin, jonka siivosimme ja asuimme siinä.

Sitten kun lapset kasvoivat isoiksi, menin kampa-

Markus, Hannu, Juha ja Jyrki

mokouluun, ajatuksenani perustaa oma kampaamo. Mutta siitä ei tullut mitään, kun eräs ystäväni kehotti minua ostamaan lepokodin ja pitämään sitä. Pidin sitä jonkun aikaa ja sitten möin sen pois. Lähdin Victoriaan ja sain sieltä lepokodista paikan. Myöhemmin ostin kuivapesulan, jota pidin viisi vuotta. Täällä Vancouverissa poikien perheille alkoi syntyä lapsia ja halusin olla heitä lähellä ja niin möin liikkeen ja muutin tänne. Olin vielä töissä 13 vuotta kuivapesulassa ja sieltä jäin eläkkeelle.

Tuleeko sinulle mieleesi mitään rukousvastauksia?

Jouduin poikien kanssa isoon auto-onnettomuuteen. Kaupungin bussi ajoi auton päälle. Tiedottomina jouduttiin sairaalaan. Sairaalassa vasta tultiin tajuihimme. Juhalta katkesi käsi. Minulla murtui lonkka ja siinä oli kauhea kipu. Odotin aina milloin saan taas lääkkeen. Kaksi ystäväpariskuntaa rukoili kotona puolestani ja illalla kun kello 10 hoitaja toi lääkettä, kysyin pitääkö tämä ottaa kun kipu on poissa. Ei tarvinnut, rukous oli auttanut. Olin kolme viikkoa sairaalassa. Kenellekään ei jäänyt mitään parantumaton vammaa.

Sitten toinen tapaus. Kun pojat ovat poikia, niin kerran Juha oli kiivennyt hyvänkokoiseen puuhun, jonka alla oli kivikko. Jostain syystä Juha putosi sieltä ja satutti selkensä. Hän huusi apua ja eräs kalastaja kuuli sen ja tuli apuun ja kantoi Juhan sisään. Laitoin hänet vuoteeseen lepäämään. Kun Juhan piti nousta ylös, olivatkin hänen jalkansa ihan veltot, eivätkä kannattaneet yhtään. Näytti

JOULUN SUURI MERKITYS

"Minä ilmoitan teille SUUREN ILON, joka on tuleva kaikelle kansalle: Teille on tänä päivänä syntynyt VAPAHTAJA, joka on KRISTUS, HERRA, Daavidin kaupungissa" (Luuk. 2:10,11). Enkelten sanoma sisälsi monia suuria totuuksia ja ennustusten toteutumisia. Tässä muutamia: Lupausta siitä että tämä lapsi tulee olemaan Vapahtaja ja Pelastaja; Hänen syntymisensä tarkoitus oli etsiä ja pelastaa kadoksissa olevat; profeettallisten ennustusten täyttymys ja historiallinen totuus ilmaistiin sanoilla: "On tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, Daavidin kaupungissa"; Siunattu iankaikkinen merkitys ja perustus: "Teille on syntynyt kuolemasta Vapahtaja"; Hän on Kristus, Jumalan valtuuttama voideltu; Hän on herrojen Herra, Kuningas jolla on valta; tämä tulee olemaan suuri ilo kaikille jotka uskovat Häneen.

Vanhassa testamentissa, alusta loppuun saakka, monessa kohdassa puhutaan selvästi ja paljon Jeesuksen Kristuksen tulemisesta ja Hänen persoonansa ja työnsä merkityksestä. Raamattumme alusta kolmas sana, Jumala, on alkutekstissä monikossa, mikä näin ilmaisee kolmiyhteisen Jumalan, ja tuo samalla ilmi sen, että Jeesus oli mukana luomistyön alussa. 1 Moos. 3:15. Heti

syntiinlankeemuksen jälkeen, Jumala ilmoittaa että Jeesus tulee olemaan Pelastaja ja Vapahtaja. Vanhan testamentin lopussa on ilmoitus että on tuleva profeetta Elia (Johannes kastaja), ja sen jälkeen tulee paatuneitten sydänten korjaaja ja parantaja, Jeesus. Uusi testamentti alkaa Jeesuksen sekä inhimillisestä että jumalallisesta sukuluettelosta. Kol. 1:16,17: *"Hänen välityksellään luotiin kaikki, KAIKKI MITÄ ON TAIVAISSA JA MAAN PÄÄLLÄ... Kaikki on luotu Hänen kauttaan ja HÄNTÄ VARTEN... Hän on ollut olemassa ennen kaikkea muuta, ja HÄN PITÄÄ KAIKEN KOOSSA."*

Joulun tapahtumat tekivät myös pääsiäisen tapahtumat mahdollisiksi toteutua. Siksi enkelikin sanoi: *"Minä ilmoitan teille SUUREN ILON."* Syntien sovitus, pelastus ja iankaikkinen elämä on tulossa kaikille niille, jotka uskossa ottavat vastaan Jumalan lähettämän Vapahtajan, niille jotka tunnustavat Jeesuksen Herrakseen omassa elämässään. Tämä on se VALTAVAN SUURI ILOSANOMA, jonka enkelit toivat paimenille Jerusalemin kedolla. Oletko kuullut tämän sanoman jo sydämelläsi vai ainoastaanko vasta järkesi tasolla? Järki ja ymmärrys ovat hyviä, mutta niissä ei synny iankaikista elämää, se syntyy vasta sydämässäsi. Siunattua ja Rauhallista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta 2013.

SIRKKA JA VEIKKO ARO-PANULA
KEURUU SUOMI

että jalat olivat halvaantuneet. Oli jo ilta eikä ollut mitään mahdollisuutta päästä sieltä saarelta lääkäriin. Minulla oli kova hätä! Ei ollut kuin lentokone millä olisi päässyt pois, mutta olisi pitänyt soutaa kauppaan mistä olisi voinut soittaa. Ei auttanut muuta kuin jäädä odottamaan aamua. Rukoilin kovasti Juhan parantumista. Hannu, joka oli isänsä apuna kalastusveneessä, kaukana ulkomerellä, heräsi yöllä ja tunsu, että kotona on

kova hätä ja nousi rukoilemaan. Kun aamu tuli, Juha oli täysin terve. Kyllä Jumala kuulee rukoukset!

Yhteenvedoksi sanoisin, Jumala on siunannut elämäni runsain mitoin. Ei ole muuta kuin kiitoksen aihetta, hyvän huolen Herra on pitänyt perheestäni.

On myös suuri ilo kun poikani ovat uskossa. Hannu ja Juha tekevät koko-aikaisesti Jumalan valtakunnan työtä ja Markuksella ja Jyrkillä on hyvät

seurakunnat missä käyvät ja ovat siellä myös työssä mukana.

Herra on luvannut pitää huolen loppuun asti, ja olen kiitollinen siitä Hänelle. Psalmi 23 on ollut minulle nuoruudestani asti hyvin rakas. Raamatussa on paljon hyviä sananpaikkoja, jotka ovat rohkaisseet minua ja antaneet ilon ja rauhan elämään.

HAASTATELUN JA KOONNUN
IRMELE ROUHIAINEN
WHITE ROCK, BC

”Kautta kärsimysten voittoon” Eila Järvisen elämä kertoo

Näillä laulunsanoilla on sopivaa aloittaa tämä kertomus Eila Järvisen elämästä. Olen saanut tuntea Eilan jo yli kolmekymmentä vuotta ja seurannut Jumalan väkevää työtä hänen elämässään.

Eilan elämä puhuu monelle, koska jokainen uskova ihminen ymmärtää jotain kärsimyksestä. Tämähän on usein se tie, joka johtaa meidät Jeesuksen Kristuksen ristin juurelle – lähelle Jumalaa.

Lokakuun 8. päivänä, 1934, Kerttu (os. Putkonen) ja Erkki Suhonen saivat kokea ilon, joka syntyy isän ja äidin sydämeen nähdessään vastasyntyneen lapsensa ensimmäistä kertaa. Eila Anneli Suhonen sai kotipaikakseen Virtasalmen.

Hänellä on muutamia muistoja varhaislapsuudesta, jolloin perhe joutui muuttelemaan paikasta toiseen. Elämä haastoi nuorta perhettä. Jossain vaiheessa perhe asusti eräässä Saimaan vesistön saarella, mutta sieltä tuli muutto pois, koska isä ei halunnut jättää perhettään alttiiksi mahdollisen sodan keskelle. Juvan pitäjässä perhe asusti jonkun aikaa ja sitten tuli muutto takaisin Virtasalmelle. Joskus asunto oli toisten suojissa, joskus saatiin oma koti.

Näistä ajoista Eila muistelee muuttoja; paljon ystäviä, vanhoja tätejä, herraskartanon puitteissa, jossa isä ja äiti uurastivat heinäkorjuussa muiden mukana. Eila muistelee yhtä muuttoa, jolloin tavarat kasattiin autonlavalle ja perhe, hevonen, lehmä ja vasikat lähtivät liikkeelle omaan kotiin lammen rannalle. Siellä Eila ja hänen veljensä Auvo voivat opetella uimaan.

Vuosi oli 1939. Sota oli puheenaiheena ihmisillä. Miehiä haettiin sotaan. Eilan isää ei oltu haettu, koska virkailijat eivät tienneet kodin osoitetta - vielä. Sitten

eräänä aamuna, klo 4:30, virkailijat koputtivat ovelle niin lujaa, että ovi rikkoutui ennen kuin Eilan isä ehti avamaan. Hänelle sanottiin, että linja-auto tulisi pian ja hänen piti olla valmis lähtemään. Noin kello kuusi täysinäinen linja-auto tuli ja tämä oli viimeinen kerta kun Eila näki isänsä. Itkulla saatettiin isä. Eila oli silloin hiukan yli 5-vuotias.

Pieni perhe koki vaikeuksia. Pian hevonen, lehmä ym. haettiin. Yksi lehmä jäi. Isältä tuli kirjeitä rintamalta, hän yritti rohkaista perhettä. Eila muistaa joulun vaikeana. Ei ollut kuusta, ei paljon ruokaa, mutta kuitenkin joulusauna vastoineen!

Joskus tammikuun loppupuolella tuli se pelätty tieto. Erkki Suhonen oli saanut surmansa sodassa tammikuun 20.1940, Impilahden Lava-

järvellä. Hänen ruumistaan ei koskaan löydetty. Eila oli vaikutettu äidin tuskasta ja itkusta, mutta ei itse kehdannut itkeä toisten nähden. Hän hiipi uunin koloon ja itki siellä isäänsä. Se talvi oli kylmä ja kova kaikin puolin.

Keväällä Eilan setä ja täti hakivat hänet luokseen. Siellä hän vietti kesän ja osan talvesta. Silloin oli ruokaa ja askareita. Eila oli silloin 6-vuotias. Äidin luona oli kuitenkin pysyvä koti. Elämä riensi eteenpäin; oli koulu ja rippikoulu. Kaikkien vaikeuksien keskellä Eila oppi tuntemaan Jumalan. Mutta tieto oli vielä vajavaista. Varhaisnuoruuden aika jäi myönteisenä mieleen; oli ystäviä ja elämässä toivoa. Tässä vaiheessa Eilan äiti oli uusissa naimisissa ja Eila sai velipuolin, Eskon. Isäpuoli oli hänelle hyvä.

Eilalla oli aina silloin tällöin vatsakipuja, jotka alkoivat 5-6 vuotiaana. Eilan ollessa 11-vuotias, häntä tutkittiin Mikkelin sairaalassa parin viikon aikana, mutta selvyttä kipuun ei saatu. Mutta vuonna 1949 tuska tuli niin kovaksi, että hän joutui monien kokemusten kautta

lääkärien hoitoon, Mikkelin sairaalaan. Hän oli sairaalassa läpi sen joulun, uuden vuoden ja sitten tammikuussa 1950 hänet leikattiin. Tulos ei ollut lupaava. Oteettiin yhteyttä Helsingin syöpäsairaalaan, odotettiin jotain tietoa sieltä. Kahdenviikon kuluttua, kun ei mitään kuulunut, Eila lähetettiin Helsinkiin. Hän oli tässä vaiheessa 15-vuotias.

Voimat olivat menneet nuorella työllä. Hän koki tuskaa ja yksinäisyyttä ja joutui olemaan paljon erossa kotiväestään. Eila pantiin junaan, jossa naapurin tyttö oli myös menossa Helsinkiin. Noin viiden tunnin junamatkan jälkeen hänet nostettiin paareilla lumen ympäröivälle asemalle. Hetken siinä odotettuaan, joku tuli ja Eila vietiin taxilla sairaalaan. Siellä sanottiin, että ei ole tilaa. Papereita tutkittaessa huomattiin, että naapurin työllä oli sisko Helsingissä. Eila pääsi sinne. Huoneisto oli pieni, mutta hän sai olla siellä yhden yön. Seuraavana päivänä tämä tyttö lähti Eilan kanssa takaisin sairaalaan ja sai hoidetuksi asiat niin, että Eila saatiin matkustajakotiin, joka oli lähellä sairaalaa.

Tuska oli kova, ei ruokaa, ei lääkkeitä. Eila vietti vaikean yön ja yritti olla hiljaa, mutta aamulla omistaja tuli ja sanoi, että hänen täytyy lähteä, koska hänen olonsa siellä häiritse majatalossa olevia. Eilan selostuksen kuultuaan omistaja kutsui poliisit paikalle. Eila sai kyydin sairaalaan ja hänelle löytyi paikka kuudenhengen huoneessa, kaminaan vieressä. Siellä hän huusi tuskasta ja vihdoinkin sai kaksi pilleriä, mutta niistä ei ollut apua. Lisää tutkimuksia, sitten kimoterapiaa. Hoito kesti pari viikkoa. Sitten soitettiin kotiin, että hänet lähetettäisiin sinne. Eila pantiin junaan myöhään illalla. Jälleen paareilla tavarastolle. Hänet jätettiin Kalvitsan asemalle, josta hänet haettaisiin. Neuvot annettiin lääkkeitä, ym. Paareineen Eila odotti ulkona. Lunta oli paljon, tähdet kirkkaat. Eila ajatteli, että onko tämä hänen elämänsä loppu. Vihdoinkin hän kuuli isäpuolensa äänen, joka itkien otti Eilan hoitoon ja peitti vällyihin ja hevosella mentiin kotiin. Matka kesti kaksi tuntia. Kotimatalla Eila hiljakseen kiitteli Taivaan Isää. Mutta eivät lääkkeet tai lääkärit loppuneet hänen elämässään. Eräässä vaiheessa hänet vietiin Kuopioon tarkastettavaksi; olisiko syöpä jo levinnyt keuhkoihin. Isäpuoli oli

lääkärien puheilla. Eila odotti tuloksia. Isäpuoli tuli Eilan luo. Eila sanoi, että ei puhuta äidille mitä lääkäri sanoi, mutta halusi tietää, onko hänellä vielä yksi tai kaksi kuukautta elonaikaa. Itkien isäpuoli sanoi, että niin lääkäri sanoi. Kotimatalla linja-auto pysähtyi kirkon kohdalla, hautausmaan lähellä. Eila katseli sitä ajatellen, että siellä on kylmä ja pyysi Jeesukselta, että saisi kuolla kesällä.

Kotipaikalla Eila kävi kunnallislääkäriin puheilla ja sai lääkkeitä, jotka auttoivat. Vieraita tuli kotiin käymään. Myös pastori, joka rukoili Eilan parantumisesta. Hiljalleen Eila alkoi toipua. Hänen teki mieli saunaan ja isäpuoli kantoi hänet sinne, sitten takaisin sänkyyn. Uni tuli helposti. Viikon päästä uudelleen saunaan. Seuraavana päivänä Eila päätti, että hän nousee ylös sängystä. Hän teki niin pitäen kiinni tuolista ja seinästä ja meni eteisen oven eteen. Äiti oli eteisessä ja kun hän näki Eilan hän huusi kauhusta luullen Eilaa haamuksi!

Eilan elämä alkoi muuttua. Jo huhtikuussa hän lasketteli mäkeä alas velipuolen kanssa. Voimat lisääntyivät, ja nuori Eila jatkoi elämäänsä. Toukokuussa hän pääsi ripille. Eila oli kiitollinen Jumalalle kaikesta avusta. Silloin ei ollut kirkkoissa nuorille mitään ohjelmaa, mutta Eila ei halunnut mennä tansseihinkaan. Hän meni toiseen pitäjään ja sai tätinsä kaupassa työtä. Vuosina 51-53 Eila kävi kauppaopiston Varkaudessa, ja sai työtä vaatetusliikkeessä.

Uusi vaihe Eilan elämään tuli, kun hän meni kihloihin Erkki Armas Voutilaisen kanssa lokakuussa vuonna -52 ja naimisiin kesäkuussa -53 Varkaudessa. Työelämä oli siihen aikaan epävarmaa. Kaksi viikkoa häiden jälkeen Erkki lähti etsimään työtä ja päätyi Helsinkiin. Eila muutti Pieksämäelle ja työskenteli eräässä kaupassa. Siellä heidän esikoisensa Jari, syntyi. Eila siirtyi äitinsä luokse, kunnes vihdoinkin pieni perhe sai asunnon Helsingistä.

Avoliitto oli onnellinen. Heille syntyi toinen poika, Jouni. Eila toimi Bensky Oy:ssä ja piti työstään. Hän oli siellä yli 8 vuotta. Vuonna -60 Eila vaihtoi työalaa ja meni Helsingin kaupungin Terveystieteiden palvelukseen. Elämä oli myönteistä.

Erkillä ja Eilalla oli ystävä, jolla oli vene. He nauttivat

purjehduksesta. Tämä ystävä vaimoineen, Erkki ja Eila perheineen päättivät muuttaa asumaan Teneriffalle. Veneen huolto alkoi, siitä tehtiin upea purjevere; aikomuksena kuljettaa turisteja. Koulun loputtua he sitten muuttasivat. Miehet veivät veneen ensin Tanskaan ja sieltä lähtisi ammattilaisia viemään sitä keväällä eteenpäin.

Oli lauantai-ilta, vuonna -65, tammikuun 9. päivä. Perhe asui silloin aivan meren lähellä, lähellä Eteläsatamaa. Pojat olivat saunassa kaveriensa kanssa. Puhelin soi klo 6.50 illalla. Veneen omistajan vaimo soitti ja sanoi, että laiva on uponnut! Hän oli sen kuullut uutisissa, mutta ei vielä sitä uskonut. Mutta se oli totta. Eila rukoili: ”Jeesus auta, pelasta heidät!”

Vaikean tapahtumasarjan, tuskan ja hädän jälkeen, totuus iski kovin. Vene oli iskenyt jäähän ja vajosi. Kaikki miehet hukkuivat, Eilan miehen, Erkin, ruumista ei koskaan löydetty. Eila jäi leskeksi, kaksi poikaa

orvoiksi. Vene löydettiin elokuussa. ”Kyllä koettelee, vaan ei hylkää Herra. Avuksi huuda minua, niin minä autan sinua.” Näitä ajatuksia pyöri Eilan mielessä, kun hän alkoi koota elämänsä raunioita jälleen yhdeksi kokonaisuudeksi. Erkki jätti suuren aukon Eilan ja poikien elämään. Jälleen tuli asunnon muutoksia, elatuksen saamisen hankaluuksia, mutta yksi päivä kerrallaan elettiin, toivottiin ja luotettiin Jumalan apuun.

Jossain vaiheessa Eila joutui onnettomuuteen, polvilumpio murskaantui. Siitä kehittyi myöhemmässä vaiheessa hankaluuksia, Mutta Eila pääsi takaisin töihin, ensin kainalosauvojen avulla. Lopulta Erkki Voutilainen julistettiin virallisesti kuolleeksi.

Vuonna -68 Eila tuli lomalle Bostoniin. Suomessa ollessaan hän oli tutustunut Kalevi nimiseen mieheen, joka oli tässä vaiheessa Yhdysvalloissa. He jatkoivat seurusteluaan ja vuonna -69 kun Kalevi meni Suomeen lomalle, he menivät naimisiin. Syyskuussa he muuttivat USA:n. Heille syntyi tyttö, Sari, joka oli sairaaloinen. Hän on

jatkuvasti tarvinnut jonkinlaista hoitoa kehitysvammaisuutensa tähden.

Uusi avioliitto kesti noin 10 vuotta. Elämän haasteiden keskellä se ei kestänyt. Eila koki vaikeita aikoja. Hän oli ahkera työhminen ja piti huolta perheestään. Joskus työviikot olivat yli 70 tuntisia. Pojat, jotka olivat jo kasvaneet, auttoivat pikkusiskon hoidossa. Myöhemmin he muuttivat omilleen ja Sari asui äitinsä kanssa useat vuodet kunnes hänkin muutti muualle. Jossain

vaiheessa Sarille syntyi poika, Jaymie. Mutta koska hän ei pystynyt poikaansa hoitamaan, Eila sai hänet virallisesti omakseen. Jaymie on nyt teini-ikäinen terve, nuori mies. Ollessaan 12-vuotias, hän halusi mennä kasteelle. Ihana hetki iso-äidille ja muille.

Monenlaiset vastoinkäymiset ovat ajaneet Eilaa takaa jatkuvasti, mutta aina lähemmäksi Herraa. Kun evankelista Kaarina Isokivijärvi, työtoverinsa kanssa, monien vuosien

aikana vieraili Fitzburgissa, Eila sai sysäyksen Helluntai-seurakuntaan. Eila kasvoi uskossaan, ja on ollut mukana Fitzburgin Bethel-seurakunnan toiminnassa. Vuonna -82 meni uskovien kasteelle Torontossa, Kesäkonferenssin aikana. Tämä oli meille kaikille juhlaa.

Eila on kiitollinen Jumalalle. Hän ymmärtää, että kärsimykset hänen elämässään ovat olleet aseita Jumalan kädessä ja että todellakin ”Taivaan Isä pitää huolta lapsistaan.” Eila sanoo: ”Opetä minua syvemmin tuntemaan Sinua, rakastamaan Sinua kuin lapsi isäänsä ja kaikessa luottamaan Sinuun. Haluan toivottaa kaikille lukijoille Jumalan siunausta. Jeesuksen työn avulla me voimme rukoilla pelastusta ystäville ja kaikille muille.”

Eila, tämä on sinulle: Kerran kaikki kärsimykset loppuvat! Halleluja.

LIISA LIEDES
FITZBURG MA USA

God's Christmas Bonus

Stores and homes were decorated for Christmas. With our difficult circumstances, I wondered what kind of Christmas lay ahead for us. Several months before (the week before our second daughter was born) my husband, Archie, was laid off from the local steel plant. We were new Christians, but Archie was newer in the faith than me and did not share my optimistic outlook. He had many questions about his faith and our future.

Shortly after he was laid off, he was hospitalized for a massive infection in his face. After a couple of hospital admissions for a recurring infection, surgery was imminent, and with it the possibility of permanent nerve damage. Much needed finances went on were spent on prescription pain killers, antibiotics and hospital parking fees. Our standard of living dropped dramatically. I wondered, "How could God allow this to happen to us after I had declared my faith in Him?"

The unemployment check didn't include a Christmas bonus to cover extra expenses. And special gifts for 'baby's first Christmas' weren't in our budget. I was comforted by the fact that our baby was too young to understand. But our daughter, Kirsty, was old enough to understand everything. She wanted a doll buggy and a barbie hair salon for Christmas. They weren't in our budget either, so I prepared her for

disappointment. But, God had not forgotten us, as I had presumed.

The church Christmas banquet was two weeks before Christmas, but we couldn't afford to go. Although we had accepted that fact,

God hadn't. We received a call to say that the church had paid for our tickets. Archie loves to eat. That was God's first Christmas bonus.

I tried to focus on the real meaning of Christmas and encouraged Kirsty to give. We sorted through the toys she didn't need anymore and took them to the local Women's Shelter for children away from home at Christmas. As we left the shelter, I was reminded of how much we had to be thankful for.

When we got home, a Christmas package from overseas had arrived from relatives. In it were several items saying, 'Baby's First Christmas'. Then Archie handed me a card from a friend that contained \$50. God's Christmas bonus was now

pouring into our lives.

I went to the Salvation Army Thrift Store to buy Christmas toys, and to my delight, I saw a Barbie Hair Salon! It needed a wash and the hair rearranged, but it was exactly what Kirsty wanted.

It was Christmas week, and we were unable to buy anything special for Christmas dinner, but before the week was over, we had three invitations to Christmas dinner. That made three turkey dinners from the Lord! Several days before Christmas, two boxes of groceries arrived from church – and there was another turkey! On Christmas Eve, two Christian friends came to our door with a beautiful used doll carriage for Kirsty. God was so gracious; I wondered how I could have doubted him.

Sadly, there was another setback for Archie – he slipped on our friend's icy door step and fractured his wrist. I thought it would discourage him. It didn't. God was still not finished with us. Archie was baptized on Boxing Day with his arm in a cast, held upright and covered in a plastic bag. That was God's "grand finale"!

The Christmas season left us with many gifts; some material and some eternal. Through our circumstances, we acquired a deeper meaning of Christmas than we ever experienced when we thought we had everything.

ANN LAIDLAW, SAULT STE. MARIE, ON

CHRISTMAS

Christmas is a magic word.
It puts
A sparkle in our eyes,
A smile on our faces
And a song into our hearts.

Christmas seems to come
Just when we need it the most.
And still it is only an arbitrary date
Set by men.
We don't know what day Christ was born,
But we do know that He was born.

Does it make any difference that He came?
Think for a moment what it would be like,
If He hadn't come!
There would be
No light to lead us,
No hope to comfort us,
No true love to fill our hearts
And guide our actions.

But still there are so many who ignore Him.
Just as it was then
When He was born in Bethlehem
About two thousand years ago.

"In the beginning was the Word,
And the Word was with God,
And the Word was God,
He came unto His own,
And His own received Him not,
But as many as received Him,
To them gave He power to become the sons
of God,

Even to them that believe in His name.
For God so loved the world,
That He gave His only begotten Son,
That whosoever believeth in Him
Should not perish,
But have everlasting life."
(John 1:1,11, 12; 3:16)

This is the message of Christmas God gave!
He gave the most precious gift of all,
His only Son to be our Saviour.
The eternal Emmaneul,
"God with us".

What do we give this Christmas?
Frayed nerves,
Tired bodies,
Dulled minds
and last minute frantic preparations?

No, let us look up to the Star of Bethlehem
and let it lead us to the Christ of the manger
who became Christ, crucified and victorious.

Let us lift our voice in joyful carols until
the frowns melt away
And smile down from our faces
and His love fills our hearts.

Then when Christmas Day comes
We know what we will give Him:
We will give Him - Ourselves

Sinikka Doherty
MEXICO 3, DF MEXICO

Kaksi Testamenttia

"Kauas kuljit Karjalanpoika ja kaukaa ovat muistotkin." Karjalassa kulki ennen sotia niin sanottuja kulkukauppiaita. Heidän tavaransa oli juuri maataloon sopivaa. Kauppa kävi hyvin, eivät he turhaan kiertäneet. Heidän joukossaan oli myös rihkamatavara kauppiaita.

Laukkuryssäksi kutsuttu kulkukauppias tuli eräänä päivänä meidänkin kotipihalle. Hän esitteli tavaroita joita me katselimme. Silmäni osuivat pieneen, mustaan kirjaan. Se näytti minusta mielenkiintoiselta. Otin sen käteeni ja katselin sitä. En tiennyt mikä kirja se oli, mutta se kiinnosti minua.

Kysyin äidiltäni saanko tämän kirjan ja vaikka en osannut lukea, äitini osti sen.

Kun opin lukemaan minulle selvisi, että se on Uusi testamentti. Selailin sitä ja yritin kai lukeakin, mutta en ymmärtänyt lukemaani. Kirja jouti laatikkoon muiden tavaroiden sekaan.

Kirja ei kuitenkaan koskaan kadonnut. Se on kulkenut mukana tähän päivään saakka. Paljon kaikenlaista on vuosien aikana hävinnyt, mutta tämä kirja on säilynyt. Muistoissani on vieläkin se kaunis, kesäinen päivä kotipihallamme, jolloin sain tämän kirjan.

Mielessäni on myös toinen testamentti. Vierailin usein vaimoni kanssa Jääsken aikaisen naapurini ja ystäväni kodissa. Hän toivoi aina että laulaisimme ja rukkoilaisimme yhdessä.

Kerran heillä ollessamme, hän näytti vanhaa kirjettä, jonka hän halusi lukea meille. Se oli hänen edesmenneen, uskovaisen isänsä testamentti lapsilleen. Kirjeessä vanha isä kehotti kaikkia lapsiaan antamaan elämänsä Jeesukselle Kristukselle, Jumalan ainutsyntyiselle Pojalle. Kun kuuntelimme kirjeen koskettavaa sanomaa, tuntui kuin taivas olisi tullut hyvin lähelle meitä kaikkia huoneessa olevia. Voisiko kukaan vanhempi enää

parempaa testamenttia antaa lapsilleen? Nyt tämä ystävämme ja hänen veljensä ovat jo siirtyneet uskossa Jeesukseen täältä ajasta ikuisuuteen.

Joulua ja sen sanomaa ajatellessa, kaikukoon "kuuloomme" ja sydämiimme: "Meille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja Jeesus."

"Jouluyö, juhlayö" on laulu, joka koskettaa minua aina. Ystäväni, tuttavani, Siunattua Joulua sinulle.

JAAKKO ROCKLIN
VICTORIA BC

AUTA JUMALA!

Ja Jumala auttoi - loppuun asti

Suurten metsien mies Tarmo Jokinen makaa nyt heikkona sairaalan sängyssä. Monien vuosien varrella tutuksi tullut ääni on haikean toiveikas, kun hän laushtaa - Kunpa pääsisi vielä kerran kalaan! Varmaan hänen mielessään kävi ne monet upeat kokemukset suuren luonnon keskellä British Columbian metsissä ja vesillä. Mutta eipä kumpikaan meistä osannut arvata, että jo seuraavana päivänä tämä syöpäpotilas sai muuttaa kokonaan uu-

teen maahan, Jumalan ikuiseen valtakuntaan taivaaseen. Usko Jeesukseen Kristukseen kantoi väsyneen sinne, missä ei enää syöpäsairaita tavata. Eikä siellä varmasti kukaan huokaile, että pääsisipä täältä pois ja takaisin maan päälle.

Jumala puhutteli metsien miestä erämaissa

Kyllä jäi mieleen se yhteinen kalareissu Tarmon kanssa vuonna 1977. Olimme menossa vihreällä pakettiautolla tuntematonta järveä kohti Cariboun alueella. Keltainen kanootti keikkui katolla, tie oli kurjassa kunnossa. Korpi tuntui loputtomalta. Toivottavasti täällä joku sentään asuu. Ihme, pieni tyttö käveli vastaan mu-

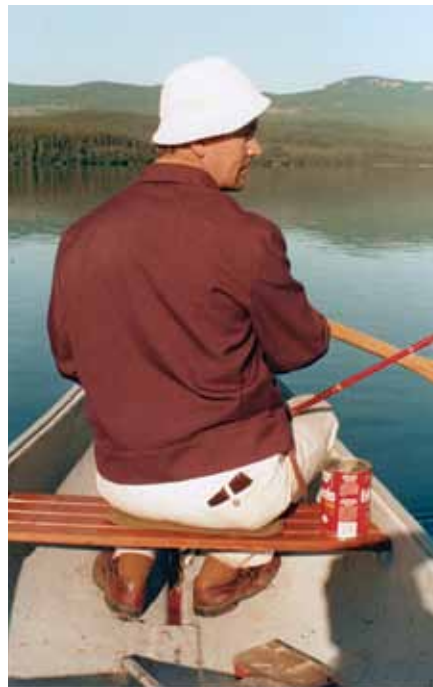
kanaan kaksi lammasta. Tyttö alkoi heti vuolaasti esitellä niitä. Tämän nimi on... mutta tällä ei vielä ole nimeä. Koti olikin lähellä, koskapa tyttö huuteli äidilleen, että nyt tulee vieraita. Ja yksi kalareissumme erikoisimpia kokemuksia oli astua sisään karuun erämaan taloon puhelemaan

emännän kanssa. Oli perustettu lammastila erämaahan, pihapiirissä vaelteli jo muutamia lampaita. Tuvan seinällä oli jykevä karhunpää ja useita pyssyjä riippumassa. Karhut kuulemma kiertelivät ympärillä, jopa harmaakarhuja oli nähty edellisenä vuonna. Mutta se ei tätä farmaria huolestuttanut.

Me perustimme leirimme läheisen järven rantaan. Illalla paistimme nuotiolla ainoaa saalistamme, meille outo erämaajärvi antoi vain yhden raudun sinä päivänä. Illan pimetessä täysikuu pilkahti pilvien lomasta, metsä oli hiljainen. Nuotiotulen räiskähdellessä istuimme ja juttelimme hiljaa tässä mahtavassa luonnon tempelissä.

Tarmo muisteli rauhallisesti matkaansa Kanadan pohjoisilla vesillä. Hän meloi yksin kanootillaan yli 3000 kilometriä. Matkalla hän joutui mm. taistelemaan viikon päivät Great Slave Laken tuulisella ulapalla ja meloi mahtavalla Mackenzie joella päivästä toiseen kohti pohjoista. Karhukin herätti telttamiehen ja hetken näytti tilanne siltä, että pitääkö tässä ihan painaa kiväärin liipasinta. Mutta sitten karhu lähti metsään ja Tarmo syöksi takaisin teltaansa verenhiemoisia hyttysiä pakoon.

Lopulta hän pääsi Inuvikin kaupunkiin jäämeren rannalle. Se matka oli suurten metsien miehellekin tosi voimainkoetus ja seikkailu. Yksinäinen vaeltaja kaukana ihmisten ilmoilta kohtasi Jumalan luoman villin luonnon eläimineen kaikessa mahtavuudessaan. Harvoin hän tapasi ihmisen tässä loputtomassa erämaassa. Jos koiran haukku tai savu

Leevi Myyrä

joskus ilmaisi yksinäisen asumuksen, intiaani sinne oli olopaikkansa perustanut. Kaiken mahtavan keskellä Tarmosta tuntui, että itse Jumala oli siellä hänen lähellänsä, vaikei hän mikään uskovainen ollutkaan.

Koskenlasku pani huutamaan apua Jumalalta

Mackenzie joen rannalla olleesta varoitustaulusta huolimatta Tarmo päätti laskea edessä jylisevän kosken suoraan siitä, missä oli menossa. Mutta ei mennyt kauan, kun mies huomasi, että se oli paha virhe. Kanootti poukkoili sinne tänne, kiviä ja puunrunkoja vilahteli sivuilla, vettä tuli kuohuissa sisään ja tilanne oli niin kova, että kuoleman pelko jo kouraisi rinnassa. Siinä kaiken jylinän keskellä tuli Jumala mieleen, sillä muuta auttajaa ei taatusti ollut täällä kaukana ihmisten ilmoilta.

Nyt kun istuimme iltaa tässä hiljaisessa rantametsässä, Tarmo oli mielessään tuon hetken uudelleen. Verkkaisesti hän eteni kertomuksestaan. Tuli siinä pitkä paussikin välillä, kun kuikka järvellä antoi äänensä kaikua. Se on oikea erämaan ääni, jota kannatti pysähtyä kuuntelemaan. Sitten Tarmo jatkoi - Olin kuullut, että Jumalaa voi huutaa avuksi hädän hetkellä. Kaiken kohinan keskellä huusin silloin Jumalaa auttamaan, ettei kanootti kaatuisi ja selviäisin näistä kuohuista ehjänä läpi. Ja niin siinä kävi, ettei mitään vahinkoa sattunut. Jumala auttoi! Kosken jälkeen oli saari. Siihen ohjasin ja keitin väkevät kahvit, että sain vapinan loppumaan.

Miettien näitä erikoisia kokemuksia hiljennyimme yön unille. Kalaretkemme jatkui sitten paremmissa

JATKUU SIVULLA 21

JUMALA ON PITKÄMIELINEN

”Laupias ja armahtavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri armossa” (Ps. 103:8).

”Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niin kuin muutamat pitävät sitä viivyttelämisenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen” (2 Piet.3:9).

Useissa Raamatun Sanan kohdissa sekä Vanhassa- että Uudessa testamentissa Jumala tuo ilmi pitkämielisyytensä ja armahtavaisuutensa meitä ihmislapsia kohtaan. Joh:6:43-44: *”Jeesus vastasi ja sanoi heille: älkää*

nurisko keskenänne. Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä,...”

Omalta kohdaltani voin sanoa, että Isä on todella ollut hyvin pitkämielinen yrittäessään vetää minua Jeesuksen ristin juurelle anomaan hänen armonsä todellista kokemista. Olin ennen ajatellut, että tuo uskovaisuus on jotain sellaista yliherkkien ihmisten haihattelua. Toki uskoin että Jumala on olemassa jossain siellä kaukana ja aina sopivasti puuttuu ihmisten asioihin kun on niin hyväksi nähnyt. Mutta kun Jumalan rakkaus sai vihdoinkin tilaisuuden ilmaista olemassaolonsa todellisuuden, niin kaikki

muuttui. Täällä Kanadassa vasta sain tämän Jumalan ihmeellisen rakkauden konkreettisesti kokea, mutta Isän vetäminen alkoi jo Suomessa, vaikkun sitä silloin tajunnut.

Ensimmäisessä työpaikassani oli vapaakirkollinen, uskovainen siivooja. Hän alkoi jotenkin osoittaa ystävällisyyttä ja kiintymystä minua kohtaan, ja monella pienellä tavalla toi esiin Jumalan rakkautta. En poikennut mitenkään toisista työntekijöistä siellä, vaan kaikki olimme samanlaisia, niin sanottuja siivosyntyisiä. Sama toistui toisessa työpaikassani, siellä oli myös uskovainen, helluntaikirkkoon kuuluva siivooja. Hän

oli äidillisen lempeä kaikkia kohtaan, mutta jotenkin hän alkoi erikoisesti minulle puhua Jumalan Sanan ihmeellisestä voimasta. Tällaista jatkui muutamia vuosia ja kerran hän sai minut tulemaan helluntaikirkkoonkin kanssaan, mutta en oikein täysin ymmärtänyt mitä siellä puhuttiin. Olin myös näinä aikoina saanut muutamia uskovia ystäviä itselleni. Ihailin heidän elämänasennettaan, mutta ajattelin sisimmässäni, että näin lainalainen elämä ei sovi minulle. Ymmärrykseni oli täysin rajallinen ja suppea elämän tärkeimmälle asialle; mitä varten täällä oikeastaan työtä teemme ja vaivaa näemme ja yritämme

Kuinka ja miksi

*Kuinka ja miksi Sinä, joka yksin olet pyhä ja puhdas
tulit tänne synnin ja saastan keskelle.*

*Sinä, joka olet valo ja asut kirkkauudessa
tulit alas tänne synkkään pimeyteen?*

*Sinä, joka olet totuus, tänne valheen valtakuntaan.
Ja Sinä, joka olet tie, tänne korpeen ja tiettömään erämaahan.*

*Miksi Sinä, joka olet elämä,
laskeuduit tänne kuoleman laaksoon.*

*Sinä, joka olet rakkaus,
astuit tänne vihan valtakuntaan.*

...Sinä tulit, koska säälit ja rakastit meitä.

Koska ihastuksesi olivat ihmislapset.

Tulit tuomaan meille valon tänne pimeyteen.

Tuomaan totuuden tänne valheen keskelle.

Sinä tulit raivaamaan meille tien

Isän luokse kirkauteen,

*että mekin saisimme olla kerran siellä missä Sinä asut,
kirkkauuden majoissa, rauhan ja rakkauden valtakunnassa.*

...Kiitos että Sinä tulit!

Hilikka Koivistoinen

Sudbury, ON

hakea iloa ja sisältöä elämäämme kaikenlaisista riennoista, joita on runsaasti tarjolla, mitkä eivät kuitenkaan tuo elämäämme sellaista sisältä tyydytystä ja vastausta olemassaolon peruskysymyksiin.

Kun sitten työtoverini kanssa saimme kutsun tuttavaltamme lähteä Kanadaan, niin uskovainen ystäväni sanoi minulle, että ethän vain lähde pakomatalle, mutta kyllä Jumala näkee sinut siellä Kanadassakin. Ja totisesti Hän näki ja otti kiinni! Aloin käydä silloin tällöin luterilaisella kirkolla, mutta sieltä lähti pastori eläkkeelle ja kirkko jäi ilman sananjulistajaa. Muutamat uskovaiset naiset

alkoivat kuitenkin pitää naisten rukouspiiriä vahtimestarin pienessä asunnossa, kirkon yhteydessä. Mieleeni on jäänyt eräs tapaus kun polvillamme, rukouksissa ollessamme, eräs sisar rukoili palavasti: ”Herra sinä näet tämän pyhäkkösi tyhjänä, johdata nyt tänne sinun mieleisesi sananjulistaja.” Ja Herra kuuli tämän rukouksen, lähettäen sinne lähetyssaarnaajaparikunnan, jolla oli selkeä Sana Jumalan pelastus-suunnitelmasta. Ihmisen on tehtävä selvä ratkaisu ja ottaa Jeesus elämänsä Herraksi. Ei ole mitään harmaata välimuotoa: ”... ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos” (Joh. 6:37). Meitä oli silloin useita,

jotka itkien menimme alttarille ja koimme voimakkaan Pyhän Hengen läsnäolon. Omalta kohdaltani sain kokea ihmeellisen kevyen olon, ikään kuin jotain suomuja olisi pudonnut päältäni pois. Näiden kymmenien uskossaolovuosien aikana, olen saanut kokea monenlaista, tyyntä ja myrskyä, mutta Jumalan armo on aina ollut läsnä, nostonut ja kantanut.

”Jeesus sanoi hänelle: *Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö, muutoin kuin minun kauttani*” (Joh.14:6).

HILKKA PELLIKKA
SAULT STE. MARIE, ON

Ikivanha

Sanoma

Joulu on aikaa jolloin häly ja meteli edes hetkeksi taukoaa. Ihmismielen täyttää joulunodotus ja rakkaitten läheisyys. Evanke-liumi Luuk. 2: 13-14, kertoo meille suuresta joukosta enkeleitä, jotka ylistivät Jumalaa taivaallisten sotajoukkojen kanssa. He kaiuttivat ylistystä ja kiitosta Jumalalle ja maan asukkaille rauhaa ihmisten kesken, joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto.

Jesajan riemullinen sanoma, paljon ennen Vapahtajamme syntymää oli: ”Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas.” Jumalan antama sanoma oli rauha maailmalle, rauha kaikille maanpiirin asukkaille, rauha koteihimme ja rauha niin lähelle kuin omiin sydämiimme.

Monet joulut ovat tulleet ja menneet sen jälkeen kun Jeesus Vapahtajamme syntyi pienessä Betlehemin kaupungissa. Suuri joukko ihmiskunnasta kulkee yhä vieraana tälle joulun suloiselle, rauhan sanomalle. Tämä tietoisuus ihmisten välinpitämättömyydestä koskettaa suuresti sydä-

miämme. Kuinka toivoisimmekaan, että he vihdoinkin avaisivat sydämensä tuolle ihanalle joulusanomalle.

Kuningas Daavid näki ihmisten alennustilan ja huudahtaa Ps. 55:7-10: ”...Olisipa minulla siivet kuin kyyhkysellä, niin minä lentäisin pois ja pääsisin lepoon! Katso, minä pakenisin kauas ja yöpyisin erämaassa. Minä rientäisin pakopaikkaani rajuilman ja myrskyn alta... sillä minä näen väkivaltaa ja riitaa kaupungissa.” Daavid oli syvästi murheellinen aikalaistensa jumalattomasta elämäntyylisestä, riitaisuudesta, torasta väkivallasta ja ryöstöstä, mikä kaupungeissa vallitsi. Hän olisi halunnut paeta tätä kaikkea, lymytä kauaksi erämaahan.

Minkälainen on tilanne oleva tämän armon vuoden 2012 lopussa? Toteamme vain, ei oikein hyvältä näytä. Olette kuulleet sinne Atlannin taaksekin miten järkyttäviä perhestrategioita on tapahtunut täällä Suomen-niemellä. Pieniä, viattomia lapsia on surmattu hyvinvoinnin tavoittelussa. Kulutusjuhlien huumassa on perheiden ja lasten hyvinvointi unohdettu.

Sodat ja terrori, luonnossa tapahtuneet katastrofit kielivät meille järkyttävää sanomaa siitä, kuinka ihmiskunta ei sittenkään ole ottanut

opiksi vaan sama meno näyttää jatkuvan. Voiko ihmiskunta tänä jouluna viettää rauhaisan joulun? Voivatko äidit, isät, lapset ja isovanhemmat syyttää kynttilät ja toivottaa läheisilleen ja rakkailleen hyvää ja rauhaisaa joulua?

Jumalan kiitos kyllä, sillä tuo ikivanha joulusanoma on muuttumaton. Se on voimassa tänäkin jouluna. Se on samalla suloinen sovituksensanoma; sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi rakkaan pokansa kuolemaan tähtemme ristinpuulla. Ottamalla hänet vastaan Joulun Herrana ja Vapahtajana, ihmiselämästä väistyy pimeys ja koittaa valoisampi uusi huomen. Rauhaisaa Joulua ja Siunausrikasta Uutta Vuotta!

PASTORI HERMAN BLOMERUS
VANTAA, SUOMI

Joulu on juhlista jaloin

Kuin itsestään nousee mieleeni joulut mitkä vietimme lähellä Thunder Baytä Ontariossa. Olimme saaneet taloamme niin paljon kuntoon, että saimme alakerran perhehuoneeseen ison pöytätennistöydän lisäksi pari muuta pöytää. Koristelimme ne joululiinoin ja sitten aattona tulivat oman perheemme lisäksi tyttäreemme Saija, Leo miehensä kanssa, kaksi veljeä perheineen ja kaksi naapuriamme.

Niinpä meitä sitten olikin jo aika iso porukka. Ruokaa riitti. Olihan siinä kaikki suomalaiset perinteelliset ruuat; laatikot, salaattit, kinkku ja kalkkuna ja vielä riisipuuroa ja sekahedelmä soppaa. Jouluevankeliumin luki tavallisesti vanhin tyttäreni ja siunasi myös pöydänantimet. Lau-

Saaran luokkalaiset; Saara on edessä toinen oikealta

loimme joitakin laulujakin niin pitkälle kuin muistimme. Nuoret lauloivat englannikielisiä laulujansa. Lahjoja oli suuret määrät, vaikka oli jo etukäteen sovittu, ettei rahaa lahjoihin tuhlattaisi, koska silloin himmenee joulun todellinen lahja, Jeesus. Availimme lahjapaketit takkatulen loisteessa. Olen aina halunnut tehdä itse lahjat, kutoen tai virkaten. Jouluaatot siellä maalla oli sellainen tapahtuma, että lapseni vieläkin muistelevat ja unelmoivat niistä.

Juuri ennen koululaisten joululomaa, yritin aina järjestää kahden nuorimman tyttäreemme luokalle joulujuhlat

Pohjolan joulu

Joulu saapuu pohjolaan,
lumivaippaan valkeaan
peittyä tienoot talot, metsän puut,
onnen hymyyn menee suut.

"Joulu juhlista jaloin",
niihän sitä sanotaan.
Onhan se juhla suurin,
koska se on juhla Kuningaan.

Jeesus syntyi syntistä auttamaan,
tuomion hältä poistamaan,
jos haluat vapaaksi synneistäsi
Jeesus vain sinut puhdistaaapi.

Kiitos Jeesus lahjastas.
Kiitos joulun Kuningas.
Auta ja siunaa vaeltajaa maan,
joka täällä vielä viettää joulujaan.

kotonamme. Leivoin pikkuleipiä ja tein joulujuomaa ja sitten opettajien saattelemina, oppilaat tulivat tien toiselle puolelle joulujuhlaan. Tavallisesti pyysin heitä laulamaan joululauluja ja tarjoilun jälkeen pelattiin joitain pelejä, ja taasen oppilaat marssivat opettajien avustamina takaisin koululle. Näin oli iltapäivä mennyt nopeasti. Olen säilyttänyt kiitoskortit, jotka oppilaat yhdessä olivat laatineet. Ne olivat sellaisia jouluja, joita varmaan tyttäriemme luokkatoverit vieläkin muistavat.

Nyt on jo Four Way School suljettu. Oppilaat ovat aikuisia ja toiset ovat jo ajasta ikuisuuteen muuttaneet. Joulu on suuri juhla, riemuitkaamme siitä, että meitä ihmispoloisia Taivaan Isä rakasti niin valtavasti, että lähetti ainokaisen Poikansa meille lahjaksi. Voi mikä ihmeellinen rakkauden lahja. Hiljennytään tänä jouluna totisesta sydäimestä kiittämään Taivaan Isää tästä lahjasta. Siunattua joulua kaikille.

SALME ORVOKKI PINOLA FLIN FLON, MB

Joulun ääni, kello ja aika

Sain teemasta ”Joulunkellot” aihetta ajatuksiin. Ajattelin varmasti parisen kuukautta joulunkelloja ja mitä niistä tuli mieleeni. Ajatuksissani erotin asiat: AIKA, ÄÄNI ja KELLO. Sitten pohdin, mitä näillä kolmella asialla on yhteistä? Ajatukset kulkivat ja ne alkoivat nivoutua yhteen. Pysähdyin näin joulun alla.

Oikeastaan olin jo pari vuotta aikaisemmin kuullut mielessäni musiikkia, joka alkoi kellojen soitolla. KELLO, kirkonkellon tapainen kello se oli, joka kaikua kumahti seitsemän kertaa. Syntyi kappale ”Taivaallinen Siunaus”. Sanat melodiaan tulevat suoraan Herran Siunauksesta, jota myös Aaronin Siunaukseksi kutsutaan.

Erikseen käsittelin noita kolmea asiaa. ÄÄNI: Ääntä maailmaan mahtuu ja se voi olla niin monenlaista. Ääniaaltoja on matalia ja korkeita sekä siltä väliltä. Ääni voi olla kaunista musiikkia. Se voi olla monenlaista puhetta ja monilla eri äänenvoimakkuuksilla ja erilai-

silla aksenteilla. Ääntä voi ymmärtää tai olla ymmärtämättä. Ajattelin lähinnä eri kieliä. Sydämellä kuulee ja ymmärtää varmaan kaikkia kieliä, jos kuulee rakkauden äänen. Pohdin: Ääni voi varoittaa, herättää...Jos ei kuule, voi joutua monenlaisiin vaikeuksiin.

KELLO: Useimmilla meillä on ranteessa kello, joka näyttää viisareittensa avustuksella, mikä hetki on kulloinkin vuorokaudessa menossa. Joulun alla ajatukset kulkeutuvat kirkonkelloihin ja myös ajattelen reki-kelloja, jotka ennen vanhaan soivat hevosten kaulassa tai itse reessä. Vanhempi polvi muistaa nuo kellot lapsuudesta. Lauluja tulee mieleen: Aisa-kello helkkää, Kulkuset, kulkuset... Kellojakin on niin monenlaisia ja kaikkialla. Kello on tärkeä vekotin, joka AIKAA näyttää.

AIKA: Tämä on sana, jota käsittelin mielessäni eniten. Ajattelin muutamaa Raamatun paikkaa. Kolmea

kohtaa katsoin: Matt. 2:7: *"Silloin Herodes kutsui salaa tietäjät tykönsä ja tutkiskeli heiltä tarkoin, mihin AIKAAN TÄHTI oli ilmestynyt."* Matt. 2:13: *"Mutta kun he olivat menneet, niin katso, Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, JA OLE SIELLÄ SIIHEN ASTI, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmataksaan hänet."* Ga-

latalaisille Paavali kirjoitti 4:4,5: *"Mutta kun AIKA oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan."*

MAAILMAN HISTORIAN TÄRKEIN HETKI: KUN AIKA OLI TÄYTTYNYT! Jumala antoi oman

poikansa Jeesuksen, joka on meille itse kullekin LAHJA. Suurin lahja, mitä ikinä voimme tässä maailmassa omistaa.

On aika ikävä asia, jos HERÄTYSKELLO aamulla jostakin syystä ei soi tai sitä ei kuule ja voisi sanoa AIKA riensi ohitse. Voi olla vaka- viakin seurauksia, jos myöhästyy esimerkiksi lentokoneesta, junasta tai linja-autosta. Voimme kuvitella, miten käy, jos hälytystä ei kuule - vaikeita tilanteita on monia. Kelloilla on suuri merkitys! Meille kullekin on annettu syntymäaika ja lähtöhetki. Kaikella on aikansa, joka asialla tai-

vaan kannen alla, opettaa Saarnaaja. Voi jospa saisin viisaan sydämen, että osaisin aikaani ajatella oikein!

Ehkä olisi syytä UNESTA HERÄTÄ ja katsoa ympärille, missä ajassa elämme. Laitetaan nyt nuo kolme sanaa yhteen AIKA, ÄÄNI ja KELLO. JOULUNKELLO! Se soittaa tänä jouluna HERÄTYSTÄ! On aika unesta herätä. Kuulen hiljaisuudessa tuon äänen. Sen kuulet, missä

vain olet. Paikalla ei ole väliä. Tuon äänen kuulet, kun kuuntelet, hiljennyt ja rauhoitut. Sen kuulet, kun sydän ja sen kautta mieli on avoin kuulemaan ja vastaanottamaan.

JOULUNA vietämme Jeesuksen syntymäjuhlaa. Tätä joulunkello soittaa ja voimakkaasti julistaa. Joulunkello soittaa sinulle. Ne soittaa joulun

ääntä ja kuuluttaa meille enkelien laulun äänellä ja säestyksellä: *"Kun- nia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto!"*

ÄÄNI KELLON kertoo meille tässä AJASSA joulun alla: Minä olen Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä ja Rauhanruhtinas.

PÄIVI SALOKARI
THUNDER BAY, ON

Joulutähti

*Joulutähti kirkas syttyi
Yöhön pimeään
Tähti pani tietäjätkin
Itämailta lähtemään*

*Heille tähti kertoi siitä
Syntynyt on kuningas
Siksi kullaa, mirhan kanssa
Matkalle he lähtivät*

*Tähti heille tietä näytti
Beetlehemin seimelle
Siihen tähti pysähtyi
Loi valoansa seimelle*

*Lahjoinensa seimen ääreen
Viisaat miehet rientävät
Kumartavat kuningasta
Itämaiden tietäjät*

*Paimenet myös kedolla
Tähden nähdä saivat
Enkeli kun ilmoitti
Vapahtajan syntymästä*

*Jeesus lapsi syntynyt
Valoksi on maailmaan
Tähden lailla vieläkin
Johdattaa hän omiaan.*

*Joulun Herraa sydämeesi
Valaisemaan rukoile
Johdattamaan elämäsi
Avuksi myös matkalle.*

Mirja Riihiaho
LAKE WORTH, FL USA

Paluumuuttajan joulu

”Se joulu suo, mi onnen tuo ja mielet nostaa Luojan luo...”, laulamme joulujuhliissa täysin innoin. Voisikoohan paluumuuttajakin vielä oppia viettämään joulua kaamoksen keskellä? Nyt olen myös osannut varautua pimeään paremmin kuin viime vuonna. Komeron hyllyllä ovat kynttilät odottamassa. Kynttilälyhdyt olen jo ottanut esille. Lyhtyjen luoma valo on piristävää syksyisessä pimeydessä ja se kertoo ohikulkijoille ihmisistä, jotka myös haluavat välittää valoa lähimmänsilleen. Jos näet tuikkivan lyhdyn rapullani, ota sen kutsu vastaan!

Jouluko?

Ripustin joulutähden ikkunaan ja seitsenhaaraisen kynttilikön sen alle ikkunalaudalle. Kirjahyllyyn tein tilaa joulunäytelmälle: Joosefille, Marialle ja Jeesus-lapselle. Ympäri asetelin paimenia ja Itämaan tietäjiä. Hyllyn yläreunaan kiinnitin joukon pieniä enkeleitä. Hämäryys ja synkkyys ympärillä ovat melkein käsin kosketeltavissa, mutta joulu lähestyy. Jouluvaloja tuikkii yhä useammalla ikkunalla. Ihmiset kaipaavat valoa. Ihmiset odottavat joulua.

Sydämeeni joulun teen

Onko niin, että nykyään ihmisen sydän on niin täynnä kaikkea muuta, että sinne pitää tekemällä tehdä tilaa joululle? Vuosia sitten lapsuudessa, joulu vain tuli. Sitä odotettiin. Valmisteltiin kaikessa rauhassa. Aloitettiin ehkä piparkakkujen teolla. Kinkku suolattiin valmiiksi ja paistettiin aattona leivinuunissa, jouluruokien jälkeen. Joulusaunan lämmitys oli kuin vuoden rituaali. Saunan savu leijaili pitkin pihapiiriä jo aikaisin

aattona ja kun se oli valmis vastaanottamaan kylpijiötä, olivat lapset usein ensimmäisiä innokkaita. Tietysti lapset, koska odotettiin pukkia eikä kukaan voinut olla varma milloin tuo odotettu vieras koputtaa ovelle.

Jouluruuat oli asetettu pirtin pöydälle, josta jokainen saunasta palattuaan kävi keräämässä herkkuja lautaselleen. Ilta päättyi pukin tuloon ja lahjojen jakoon. Jokainen vetäytyi omiin oloihinsa hyvissä ajoin, koska joulukirkkoon herättiin lähtemään aikaisin seuraavana aamuna.

Elämäni vuosiin mahtuu mustia jouluja ja valkeita jouluja, mutta joulukirkon juhlallisuutta ei pyyhi pois muistoista mikään. Kirkon elävät kynttilät juhlavuudessaan olivat lapselle taivaan loistoon verrattavat. Ihmeelliset! Kirkon penkissä istuessaan voi melkein kuulla joulunkenkien siipien suhinan. Kansan laulaessa Enkeli taivaan ja urkujen pauhatessa säveltä, lapsen sydämässä joulu oli täydellinen. Muistan kuinka täpötäysikirkko herätti turvallisuuden tunteen ympärilläni, tunteen

ja tunnelman, josta nautin koko lapsen sydämelläni. Vasta kirkonkellojen juhlallinen kumahtelu herätti taas ihmiset päivään ja ajattelemaan kotia.

Haudoilla lepattivat kynttilät. Tuttujen ja sukulaisten kanssa vaihdettiin kuulumisia ennen kotimatkaa. Vaikka oli autojakin, kuitenkin joulukirkkoon jokainen, jolla suinkin oli mahdollisuus, tuli hevosella. Näin tuli todelliseksi kulkusten kilinä ja aisakellojen helinä. Kotimatalle saatteleva kirkonkellojen kumahtelu jäi taakse ja tuikkivat kynttilät talojen ikkunoilla toivottivat kirkosta palaavat taas tervetulleiksi kotiin.

ANNELLI HENTULA

SOMERO, SUOMI

Siunattua Joulurauhaa kaikille

Vancouver, BC

Bethel-seurakunta Kotikirkko
Finnish Bethel Church
1920 Argyle Dr. Vancouver, BC V5P 2A8
Puh. 604 325 5414 Fax 604 325 5414
Pastori Riku Tuppurainen (604) 620-6108

VICTORIA, BC

VICTORIAN KOTIKIRKKO
Finnish Bethel Church
Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418

Calgary, AB

Suomalainen Seurakunta
Calgary Finnish Church Kokoukset kodeissa
Yhdysenkilö Jorma Heinikainen
Puh. 403-248-9907

Thunder Bay, ON

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church Saalem
21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
Puh:(807) 767-6938 Fax: (807) 767-7587
Pastori Pekka Perho (807) 472-5660

Broadview, SK

Suomalainen Raamattupiiri
Sinikka Lukkarinen (306) 696-2253

Sault Ste. Marie, ON

Helluntaikirkko
Finnish Pentecostal Church
891 Peoples Rd., Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1
Wellu Suoperä (705) 542-3945

Sudbury, ON

**Sudburyn Suomalainen
Helluntaiseurakunta Siion**
Finnish Pentecostal Church
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Sam Tuokkola

South Porcupine, ON

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church
P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh/Fax (705) 235-5025

Toronto, ON

**Toronton Suomalainen
Helluntaiseurakunta Saalem**
Finnish Pentecostal Church of Toronto
2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
Puh. (416) 222-2291 Fax (416) 222-3356
Pastori Paavo Korpela (647) 784-0854

Lake Worth, FL

**Suomalainen
Helluntaiseurakunta Kotikirkko**
Finnish Pentecostal Church
1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.
(561) 533-5716
Pastori Petri Kosonen

Fitchburg, MA

Bethel-seurakunta
Finnish Bethel Assembly of God
Liisa Liedes
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659

Joulusanoma
2012

Editor: Outi Alopaeus
Layout: Keijo Sakara
Oikoluku: Helena Rantanen, Terttu
Karhinen, Airi Tomminen
Kansikuva:

Julkaisija - Publisher
Mission Press Society
1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC Canada, V5P 2A8
HINTA \$6.00 (HST incl.)

GST No. R 121903561

PUBLICATIONS MAIL AGREEMENT No. 40028608

PUBLICATIONS MAIL REGISTRATION No. 40028608

AUTA JUMALA!

JATKOA SIVULTA 13

merkeissä toisilla järvillä. Saimme paljon upeita ”rainbow” rautuja. Erään järven rannalla myös karhu kierteli yöllä automme ympärillä ruokaa etsimässä. Sellaista saa kokea Kanadan erämaissa.

Jumala muistutti

Kun sitten lopulta Tarmon pitkä kanoottimatka oli takana, ja hän palasi lentäen ja bussilla kotiinsa Vancouveriin, joku ystävä kutsui häntä mukaan suomalaisen seurakunnan kokoukseen. Siellä saarnan aikana Tarmo muisti sen koskenlaskun ja avunhuudon. Jumala auttoi silloin selvästi. Tarmo tunsikin kuin piston sydämessään. Hänen tulisi olla kiitollinen Jumalalle. Kun sitten kehoitet-

tiin antamaan koko elämä Jeesukselle Kristukselle, Tarmo päätti tehdä juuri niin. Sinä päivänä hänestä tuli uskovaisten mies.

Tuli sitten se viimeinen päivä, josta kertomuksemme alkoi, Tarmo Jokinen sai muuttaa kotiin Herran luokse. Hän oli kuullut Jumalan kutsun ja ottanut sen vastaan. Kovin pitkä ei elämä ollutkaan täällä maan korvessa, sillä alle viisikymppisenä Tarmo lähti tästä ajasta. Mutta Jumala piti huolen omastaan viimeiselläkin virralla

LEEVI MYRRÄ
WHITE ROCK, BC

Tarmo Jokisen kanoottimatka Kanadan pojoisessa nimeltä Erämaan kutsu on saatavana CD levynä (vain audio). Siinä voi kuulla hänen omat puheensa ja kaikenlaiset erämaan luonnon äänet. CD on suomenkielinen kuulokuva. Saatavana Todistajan toimittamasta: 1920 Argyle Dr. Vancouver BC Canada V5P 2A8. E-mail: editor@todistaja.com. Hinta: lähetyskuluineen 30 dollaria, joka menee Todistajan tukemiseen.

Evakkojunassa tapahtui

si, nimenomaan Karvosten kohdalla ja erikoisesti pienen Lilja-tytön, joka vahingoittumattomana pääsi pois sodan kurimuksesta. Karvokset, monien muiden evakkojen kanssa, etsivät sitten paikkaa mihin asettua. Tyrvää, Satakunnassa otti vastaan ”pakolaiset”. Sinne asetuttiin, vaikka toiset kiertelivät etsien pysyvää asuinsijaa useammista paikoista. Aikanaan kun Lilja kasvoi kouluikään, hän meni Kaukolan kouluun.

Serkut Erkki Karvonen ja Ossi Ukkonen äitien päivänä 1957-päivä

Lilja Kulmala ja Aila Oksanen (o.s. Karvonen) 1993

soi. Pariskunnalle syntyi kaksi tyttöä, eikä mennyt kauan kun päätettiin muuttaa Kanadaan, jossa jo oli monia sukulaisia. Kulmat löysivät hengelliseksi kodikseen Toronton Suomalaisen Seurakunnan nimeltä Saalem. Aktiivinen yhteys seurakuntaan on antanut hyvän kasvualueen hengelliselle elämälle. Työnteon aika alkaa olla ohi ja on hyvä viettää eläkepäiviä ja kiitellä Herraa hyvästä johdattuksesta elämän matkalla.

RAIMO SILEGREN GORMLEY, ON

Tyrvällä tuli elämän kuvioihin satakuntalainen Heikki Kulmala, ja niin marraskuussa 1967, hääkellot heille

Elisenvaara.fi löydät tarkan selostuksen asioiden ja tapahtumien kulusta, niin historian kuin silminnäköjään kertomana.

Jouluvalmistelut ylhäältä

JATKOA TAKASIVULTA

voineet edes valmistella, tulimme huomaamaan, että jouluvalmistelut oli tehty ylhäältä päin.

Tuona jouluyönä vuonna 1995 emme olisi osanneet arvata, että 10-vuotta myöhemmin saisimme rukoilla tuon samaisen perheenäidin puolesta hänen sairastuotensa ääressä hänen antaessaan elämänsä Jeesukselle – Joulun herralle. Emme

olisi osanneet arvata, että 17-vuotta myöhemmin Riku olisi saarnaamassa Katolilaisessa kirkossa uskon evankeliumia viimeisellä viikolla ennen muuttoamme takaisin Kanadan Vancouveriin.

Ystävänä, sinä joka et ehkä tänä jouluna ole ehtinyt tai kyennyt tekemään jouluvalmisteluja niin kuin olisit toivonut, älä vaiu epätoivoon. Saakoon tarinamme rohkaista sinua; Joulun Herra on tehnyt valmistelut sinulle ylhäältä! Hän antoi ainokaisen

poikansa. Beetleheimin seimessä syntynyt Immanuel; Herra meidän kanssamme. Hiljenny ja ole valmis juhlaan! Hyää joulua sinulle!

ANNE JA RIKU TUPPURAINEN
VANCOUVER, BC

Evakkojunassa tapahtui

Näin joulun tullessa muistuu mieleeni asioita joita on koettu vuosikymmeniä sitten. Erikoinen joulunvietto, se oli erilaista kuin tänä päivänä. Joulu kuitenkin säilyy suurena juhlena mielessä. Vaikka oli puutetta ja lahjapaketteja vähän, joulu perheen kesellä oli lämmin ja muistorikas juhla.

Ensimmäinen evakkoonlähtö tapahtui syksyllä marraskuussa. Toinen lähtö tapahtui kesäkuussa. Silloin evakoita kuljettava

Räisälän juna oli pysähtynyt Pyhäjärvellä. Junaan oli komennettu lähikylien asukkaita. Tavarointa ei ollut mukana kovin paljon, mutta perheet, kaikki suurimmasta pienimpään, tunkeutuivat jo ennestään täyteen junaan.

Karvosen talonväki oli mukana. Äiti ja muu varttuneempi väki joutuivat kulkemaan lehmäkarjan kanssa tietä myöten. Mukana oli mummo ja pappa, isosisko Aila ja muutamia poikia, serkuksia. Junan kulku oli kovin vaivanloista kun yhtenäen saatiin ilmahälytyksiä. Joskus tuli komento, kaikki matkustajat ulos junasta! Silloin piti etsiä suojaa metsästä. Junassa oli

Lilja ja Heikki Kulmala

tupakansavua ja kaikenlaista menoa. Jotkut itkivät äänekkäästi, toiset kiroilivat katkerina. Tunnelmaa on vaikea kuvailla. Ailan sylissä pieni vauva kitisee ja on levoton. Aila hoitaa ja hyssyttää Liljavauvaa parhaansa mukaan. Maitokin oli tuttipullosta lopussa. Olikohan asema Jaakki-ma tai Kurkijoki ei ole varmaa, mutta asemalla seisoivat kaksi junaa, jotka odottivat lähtömerkkiä. Joka tapauksessa, kun junailija määräsi matkustajat nousemaan vaunuihin, nousi Aila ja sanoi: ”Juna ei lähde

mihinkään, lähetin pojat maataloon ostamaan maitoa pienelle Liljalle.” Niinpä junailija suostui lähettämään sen toisen junan menemään. Tämä juna ajoi suoraan surman suuhun. Kesäkuun 20. päivänä -44 tapahtui suurpommitus Elisenvaaran asemalla. Pommituksessa kuoli 134 henkilöä, osa sotilaita, evakkoja ja heidän lapsiaan. Ratapiha tuhoutui suurelta osalta. Kuitenkin kerrotaan, että yksi raide saatiin kuntoon melko pian ja niin Karvosen perhettä kuljettanut juna pääsi aikanaan Länsi-Suomeen.

Tämä tapaus on laskettava Jumalan varjelukseksi-

Jatkuu sivulla 22

Joulunvalmistelut ylhäältä

Joulun odottaminen on tärkeä osa itse juhlaa. Varsinkin meille suomalaisille on tyypillistä valmistautua jouluun huolella. Jo lapsena sain olla mukana joulun valmisteluissa. Aikaisin syyskuussa menimme perheenä valitsemaan ja merkkamaan joulu-kuusen omasta mökkimetsästä puolukkareissujen lomassa. Lokakuussa istutimme joulukukkasipulit. Marraskuussa valoimme joulukynttilät vuodenvarrella kerätyistä vanhoista kynttilänpätkistä. Joulukuussa itsenäi-

syyspäivän kieppeillä kirjoitimme joulukortit ja leivoimme joulupiparit. Lantut ja porkkanat oli keitetty ja soseutettu hyvissä ajoin syksynmittaan ja odottivat pakkasessa valmiina paistamista varten. Joulusiivousta oli tehty tai ainakin suunniteltu pitkin syksyä ja joulunkynnyksellä se toteutettiin yhteistuumin. Kinkun hintaa olitunnusteltu ja lahjoja valmisteltu. Näin jatkui kunnes vietimme joulua jota ei saanutkaan omilla valmisteluilla aikaan.

Anne, Alex ja Riku Tuppurainen

Olimme viettämässä ensimmäistä jouluaamme yksin Belgiassa kaukana rakkaista perheistämme ja tutuksi tulleista joulunvalmisteluista. Tuntui kun joulu ei olisikaan tulollaan. Tuona jouluna emme saaneetkaan aitoa joulu-kuusta vaan mitättömän korvikkeen muoviruukussa. Se näytti enemmän linnunpelättimeltä muutama joulukim-melmys oksillaan kuin joulupuulta. Jouluruokien puolella ei näyttänyt paremmalta. Kaupanhyllyillä ei tarjottu lanttua eikä sellaista kinkkua saanut jota Suomessa ollessa olimme tottuneet valmistamaan. Jopa piparkakkumaus-teiden sekoittaminen tuntui työläältä. Joulutorttujen täyte oli omanamarmelaadia, joka levisi uunissa kuin "jokisen eväät" ympäri paistinpeltiä. Perinteet olivat uhatut ja niin oli joulumieli.

Mutta jotain uutta ja innoittavaakin oli tuossa jou-lussa. Vietimme jouluhetken tutuksi tulleen belgialaisen perheen kanssa ja saimme tutustua heidän joulunviettoon-sa. He tekivät meille tilaa joulupöydässään. Vaikka heidän jouluruokansa maistuivat erilaisilta kuin mihin olimme tottuneet, vatsamme tulivat ravituiksi. Vaikka heidän jou-lulaulunsa kuulostivat vierailta, nautimme saadessamme kuunnella heidän musisointiaan. Vaikka emme päässeet-kään omaan tuttuun joulujumalanpalvelukseen, vaan istuimme Katolilaisessa keskiyönmessussa hiljennyimme Jeesuksen syntymän edessä. Vaikka meistä inhimillisesti tuntui, että joulumme oli mennyttä koska emme siihen

Jatkuu sivulla 22